

PSÍ PRŮŠVIHÁŘI

Nejhlasitější bígl v ulici

Tui T. Sutherlandová

FRAGMENT

Psí průšviháři Nejhlasitější bígl z ulice

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Tui T. Sutherlandová
Psí průšviháři – Nejhlasitější bígl z ulice – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

PSÍ PRŮŠVIHÁŘI

Nejhlasitější bígl v ulici

Napsala Tui T. Sutherlandová

Pro Emmu a Olivii – T. T. S.

Kapitola 1

Možná si myslíte, že každý příběh, který začíná psem na pohřbu, bude buď smutný, nebo strašidelný (možná se totiž ukáže, že jde vlastně o psa-zombieho, který vám chce sežrat mozek). Ale tenhle příběh není o psovi-zombiem. Trubka mohla být velice zlá fenka, ale naštěstí žere jenom granule. Dostali jsme ji na hřbitově, je však každopádně živá, a ne nějaké děsivé noční stvoření.

Takže je pravda, že tenhle příběh začíná pohřbem, ale přísahám, že není ani strašidelný, ani smutný.

Totíž ten příběh. Podle mě jsou pohřby vždycky smutné, ale praradě Goldě bylo určitě 106 let, nebo dokonce víc. Nedělám si legraci. Vážně byl moc stará. Máma řekla: „Přišel její čas,“ a táta dodal: „Měla dlouhý, dobrý život,“

což byla pravda. Prateta Golda bývala slavnou operní pěvkyní. Cestovala po světě a zpívala v operách. Doufám, že jednou budu taky tak slavná – chci být broadwayskou hvězdou a pak zpívat v Sydney, Paříži, Miláně, prostě všude, kde mě pustí na jeviště!

Pratetu Goldu jsem moc dobře neznala. Pamatuju si jen, že nosila spoustu hedvábných šátků v nejrůznějších odstínech červené a voněla jako kokosové ořechy a židovský chléb *chala*. Byla taky strašně velká – jako máma a táta dohromady – a mluvila silným, divadelním hlasem, jako by chtěla začít vzápětí zpívat. Jako by byla plná opery a ta z ní každou mohla zničehonic vytrysknout.

„Ello!“ vykřikla pokaždé, když jsme ji přišly s mámou navštívit. „Ello, drahoušku! Musíš trochu přibrat! Opravdová velká zpěvačka potřebuje mít spousty energie!“ Zvedla pěsti před sebe, aby slovo „energie“ zdůraznila. Pak mě vzala za ramena a odvedla ke klavíru. Když mě objala, červené hedvábné šátky se mi omotaly kolem paží a obličeje. Takhle se podle mě cítí mumie, každopádně v případě, kdy je hrobka navíc plná kokosových ořechů. „A teď mi zazpívej, drahoušku! Zpívej!“ zahulákala a jednou rukou máchla teatrálně ve vzduchu.

Přehrála jsem všechny její oblíbené klasické melodie a ona seděla ve velkém křesle potaženém žlutým kašmírem, potukávala si do taktu na polštáře a usmívala se. Ně-

kdy potřásla kudrnatými, temně rudými vlasy a zvolala: „Nádhera! Ella má dar od boha!“ Odjakživa si barvila vlasy, což byl jeden z důvodů, proč jsem nevěděla, kolik jí je let. Navíc měla „velké charisma“, jak máma vždycky říkala.

Taky jsem netušila, že měla psa. Ale samozřejmě jsem se to dozvěděla.

Stalo se to několik dní předtím, než jsem začala chodit do šesté třídy. Právě když jsem jako obvykle hrála na klavír, máma mi přišla říct, že prateta Golda zemřela ve spánku.

„Ale ne,“ zdráhala jsem se tomu uvěřit. „Chudák teta Golda.“ Cítila jsem se provinile. „Letos v létě jsem ji nebyla navštívit. Strašně dlouho jsem jí nezpívala.“

„Nic si z toho nedělej, Ello – teta věděla, že se každou volnou chvíli věnuješ hudbě.“ chlácholila mě máma. „Vždycky říkala, že je to důležité.“

Měla pravdu. Jenže prateta někdy potřásla kudrnami a pronesla: „Doufám, že máš i jiné zájmy, drahoušku! Doufám, že žiješ každý den naplno! Zajímej se o okolní svět! Poznej co nejvíc věcí! Žij! Žij!“ Ať to znamenalo cokoli.

Odpovídala jsem: „Ano, teto Goldo, budu žít. Totiž, žiju.“

„Je tak vážná,“ říkávala a štípla mě do tváře.

„Chtěla, abys jí zazpívala na pohřbu,“ dodala. „Udělala bys to pro ni?“

„Jasně!“ souhlasila jsem.

Moc ráda zpívám a hlavně ráda zpívám před lidmi – to je *jediná* věc, kterou dělám ráda před lidmi! Jinak se strašně stydím. Víím, že umím dobře zpívat, a tak ráda vystupuju. Na hřbitově jsem ještě nikdy nezpívala. Co když nebudu dost smutná? Co když se to nebude líbit tetinu duchovi? Taky jsem se bála, že se budu muset naučit nějakou smuteční píseň v hebrejštině, ale máma mě uklidnila, že můžu zazpívat něco, co už znám.

Nakonec jsme vybraly píseň *Je čas říct sbohem*. Mám verzi, kterou zpívá Sarah Brightmanová, a ta je *ú-žas-ná*. Zbožňuju ji. Víím, že jsem divná, když miluju klasickou a operní hudbu a muzikálové melodie. Víím, že by se mi měla líbit spíš Rihanna a Miley Cyrus. Ale myslím si, že jednou, až budu studovat hudební školu, konečně potkám další lidi, kteří mají rádi stejné věci jako já, tak proč bych se měla měnit?

Pohřeb se konal v sobotu před začátkem školního roku. Když jsem se ráno probudila, byl šedivý, mlhavý den. Máma mi dovolila obléct si černé sametové šaty, které ráda nosím, protože v nich mám pocit, že jsem dospělá zpěvačka, která vystupuje v Carnegie Hall. Mají krátké rukávy a měkce se lesknou, stejně jako klavír. Máma mi dlouho česala vlasy a snažila se je upravit, ale moje kudrny se udatně bránily. Golda vždycky nosila svoje kudrnaté vlasy rozpuštěné, a tak jsem usoudila, že jí nebude vadit, když ne-

budu mít dokonalý účes. Máma mi chtěla svázat copy zlatými mašlemi, aby podtrhly zlaté skvrnky v mých hnědých očích, ale já si vybrala červené, na počest Goldiných hedvábných šátků.

Posadila jsem se ke klavíru, a zatímco se všichni ostatní chystali na pohřeb, rozcvičovala jsem si hlasivky.

„La la la la la la la la la,“ zpívala jsem a vybrnkávala stupnice na klavíru. Když jsem si sedla na stoličku ke klavíru a dotkla se hladkých bílých kláves, vždycky jsem se uklidnila. Zbožňuju svůj klavír stejně, jako některé holky zbožňují bižuterii nebo boty. Cítím se u něj příjemně a uvolněně.

„LA LA LA LA LA LA LA LA LA LÁÁÁÁÁ!“ vykřikl lze sousedního pokoje můj mladší bratr Izák.

„Mami!“ zaječela jsem, ale ne moc hlasitě, abych si nenamáhala hlas. „Izák mě zase ruší při cvičení!“

Izák strčil hlavu do dveří. „Žalobníčku,“ řekl a vyplázl na mě jazyk. Izák je jen o dva roky mladší než já – chodí do čtvrté třídy –, ale přísahám, že se chová, jako by mu bylo teprve pět. Máma tvrdí, že bych měla být trpělivá a jít mu příkladem. *Snažím se o to, ale on je vážně nesnesitelný.* Vsadím se, že Sarah Brightmanová a Charlotte Churchová nemají nesnesitelné mladší bratry, kteří na ně hulákají, když cvičí u klavíru.

Máma přišla do pokoje a poslala Izáka, aby si zkusil umýt obličej, který vždycky vypadá, jako by byl špinavý od

čokolády – dokonce hned ráno po probuzení. Potom jsme museli rychle nastoupit do auta a spěchat k synagoze. Máma řídila, aby si táta mohl projít poznámky. Byl stejně nervózní jako já, protože měl přednést oslavnou řeč o životě pratety Goldy a o tom, jak byl dlouhý a výjimečný. A vystupoval jako první, protože oslavná řeč zazní při bohoslužbě a já budu zpívat až na hřbitově.

Ale nemusel si dělat starosti. Táta pracuje v odbytu, takže je na proslovy profík. Zbožňuje obecnstvo. Dokonce měl vlastní rockovou skupinu. Za moc nestála, ale to mu neříkejte! Jmenovali se *Senzační Mozarti*. Tak se seznámil s mámou – psala diplomovou práci o Mozartovi, uviděla plakát s názvem jejich skupiny a vyrazila na koncert.

Táta si myslel, že je máma „radikální“ a „kočka“. Máma si myslela, že jejich hudba je „atonální“ a „naprosto příšerná“. Nereagovala na jeho prvních třicet telefonátů, ale nakonec si ji získal. Jak jsem řekla, je dobrý obchodník.

Jeho oslavná řeč byla o tom, že se prateta Golda ničeho nebála. Vzpomínal, jak ve čtyřicátých letech utekla z Polska. Vyprávěl, jak se jednou setkala s prezidentem Johnem F. Kennedym, což je příběh, který jsme slyšeli už mnohokrát, ale všichni tleskali a smáli se. Mluvil o tom, že hudba byla její život, ale vždycky si udělala čas na své přátele, rodinu a dobrodružství. A nakonec pustil nahrávku s jejím

zpěvem. To mě znervóznilo, protože jak jsem měla zpívat po takové velké operní hvězdě?

Musela jsem doufat, že cestou ze synagogy na hřbitov všichni zapomenou, jak Golda nádherně zpívala. Štouchla jsem do Izáka, který usnul na židli jako špalek. Každou chvíli se mi mohl skácet do klína a poslintat mi sváteční šaty.

„Probud' se!“ zašeptala jsem. Hudba byla tak hlasitá, že mě přehlušila, ale máma se na mě stejně zamračila. Na mě! Přitom se nevhodně choval Izák. Zamrkal, zamnul si oči a několikrát kopnul nohama do vzduchu. Ale každopádně už neusnul.

Konečně jsme všichni vyšli ven a nastoupili do aut, abychom mohli následovat dlouhý černý pohřební vůz na hřbitov. Myslela jsem si, že se nehodí, abych cestou tam zpívala, zejména když s námi jeli v autě babička s dědou (to jsou máminy rodiče – děda je bratr pratety Goldy, pokud chcete vědět všechno). A tak jsem si jen tiše broukala a snažila se rozezpívat.

Když jsme na hřbitově vystoupili z auta, uhladila jsem si sametové šaty a v duchu si zopakovala slova písničky. Máma na mě kývla, abych si popošla dopředu – před všechny své tety, strýčky, bratrance a sestřenice a spoustu starých lidí oblečených v zářivých barvách, což zřejmě byli Goldini přátelé z divadla. Zašeptala jsem: „Doufám, že se

ti ta písnička bude líbit, teto Goldo. Vím, že bys ji zazpívala líp.“

Potom jsem se otočila čelem k davu lidí stojících kolem rakve. Snažila jsem se předstírat, že jsem na jevišti a že jejich tváře jsou rozsvícené reflektory, a ne oči, které mě sledují. Podívala jsem se přes jejich hlavy a všimla si, že za našimi auty zastavuje nový stříbrný vůz. Vystoupil z něj chlápek v obleku s růžovou kravatou. Vypadal zpoceně a nervózně.

Zavřela jsem oči, abych ho neviděla, a začala zpívat. Jakmile slyším v hlavě hudbu, všechno ostatní zmizí. Při zpěvu mám pocit, jako bych se vznášela, hlavně když jde o něco hodně pomalého, dojemného a krásného, jako je tahle písnička.

Doznělo posledních pár not. Chvilku jsem tam stála a cítila, jak se vracím na zem. Potom všichni začali tleskat. Máma měla v očích slzy. Doufala jsem, že to znamená, že by se to líbilo i pratetě Goldě.

Následovalo ještě pár slov, pohřeb a pak jsme všichni zamířili zpátky ke svým autům. Tety a strýčkové nás zastavovali, aby mi řekli, jak moc se jim líbil můj zpěv. Bláznivá teta Miriam prohlásila, že jsem možná reinkarnovaná Golda, což nedávalo smysl – vždyť jsem žila jedenáct let současně s ní. Máma i já jsme se však zdvořile usmály a poděkovaly, protože jsme věděly, že to myslela jako poklonu.

Všimla jsem si, že ten chlápek v obleku postává u našeho auta, jako by na nás čekal. Vím, že máme spousty příbuzných, ale byla jsem si naprosto jistá, že jsem ho ještě nikdy neviděla. Byl to Goldin starý přítel? Nedokázala jsem rozluštit, proč se celou dobu držel v pozadí nebo proč přijel jen na hřbitov.

Konečně se nám podařilo se všemi rozloučit a vrátit se k našemu autu. V tu chvíli vyrazil chlápek kupředu. Vytáhl bílý hedvábný kapesník a otřel si obličej. Nebylo horko nebo tak něco, ale stejně se potil. Naopak začalo pršet. Máma prošla kolem něj a otevřela kufr, aby vytáhla deštníky. Věděla jsem, že budeme mít s Izákem deštník dohromady, což mě štvalo, protože ho vždycky zabere celý a já mám jednu půlku těla úplně promočenou.

Takže jsem v tenhle kritický okamžik přemýšlela o deštnících, o tom, že mi zvlhnou sváteční šaty, a o hloupém Izákovi. Ani jediná moje myšlenka se netýkala psů.

Potom se ten chlápek v obleku podíval na mě a řekl: „Ty jsi Ella Finegoldová?“

Málem jsem zapomněla, čím jsem, jak by řekla Golda. „Ano,“ odpověděla jsem.

„Já jsem Ellin otec,“ představil se táta a položil mi ruku na rameno. „Kdo jste vy?“

Chlápkovi se očividně ulevilo. „Já jsem právník paní

Schonbergové,“ vysvětlil. Chvilku mi trvalo, než mi došlo, že myslí Goldu. „V závěti Elle něco odkázala.“

Všichni jsme se okamžitě uvolnili. Nemohla jsem tomu uvěřit! Prateta Golda byla tak super. Co mi odkázala? Možná sbírku svých starých desek. Nebo klavír! Určitě je to něco, co souvisí s hudbou. Měla několik starých zpěvníků, které bych strašně ráda vlastnila. Předtím mě vůbec nenapadlo, že bych od ní mohla něco dostat.

Táta se usmál a roztáhl deštník, který mu máma podávala. „To je skvělá zpráva,“ prohodil. „To je hezké, Ello, že na tebe Golda myslela! Vše se určitě dozvíme při čtení závěti.“

„Ne, to ne,“ vyhrkl muž. „Totiž, ano, mělo by to tam být, ale bohužel vám musím ten dárek předat hned teď. Mám ho tady s sebou.“

Vyměnily jsme si s mámou zmatený pohled. *Asi to není klavír*, blesklo mi hlavou.

„Tady? Teď?“ podivila se máma. „Není to trochu neobvyklé?“

„Nemůžu si ho u sebe nechat ani o den déle,“ prohlásil muž a znovu si otřel čelo. Chvatně zamířil ke svému autu a my ho následovali. Snažila jsem se sebrat deštník Izákovy, abych ho mohla držet já, ale on mi ho vyškubnul. Na moje pečlivě spletené vlasy a sváteční šaty dopadaly velké dešťové kapky. Právnick se naklonil na zadní sedadlo auta

a vytáhl kostkovanou černou tašku s dlouhým řemínkem a malým uchem nahoře. Jeden konec tašky tvořila síťovina a nahoře měla mohutný zip ve tvaru U.

„Co –?“ začala jsem říkat a sáhla pro ni.

A pak, zničehonic... se taška pohnula.

Kapitola 2

„JE TO ŽIVÉÉÉÉÉ!“ zaječel Izák z plných plic, jako by ze země vyskočila příšera nebo tak něco. A mimochodem, máte pravdu, ječet na hřbitově není ten nejlepší nápad. Všimla jsem si, že se všichni účastníci pohřbu v polovině sousedního kopce otočili a dívali se na nás.

Taška se v právníkových rukou zběsile zmítala. Uskočila jsem dozadu. „*Je to živé!*“ zavřískla jsem.

„Co tam proboha je?“ zeptala se máma. Táta se naklonil a nakoukl dovnitř.

„AÚÚÚÚÚÚÚÚÚÚÚÚÚÚÚ!“ ozvalo se z tašky. Bylo to nejhlasitější zavytí, jaké jsem kdy slyšela. Vážně, lidé na tom dalším pohřbu si museli myslet, že na hřbitově straší. Sama jsem málem utekla.

„Páni,“ vydechl táta. „Ello, podívej.“

Na ducha v tašce? Ne, díky. Ale to jsem tátovi říct nemohla, a tak jsem přistoupila blíž a podívala se skrz síťovinu.

Uviděla jsem obrovské hnědé oči, které se na mě dívaly. Na sítku se tiskly dvě bílé packy.

„To je pes!“ vykoktala jsem.

„AÚÚÚÚ,“ zavyl smutně, šťouchl do mě vlhkým černým čenichem a zaškrábal dráčky na sítku.

„Nevěděla jsem, že teta Golda měla psa,“ řekla máma se zmateným výrazem. „Proč ho odkázala Elle?“

Právník si znovu přitiskl kapesník na čelo. „Neměla ho moc dlouho,“ vysvětlil. „Je to ještě štěně – podle veterináře je mu asi rok. Mám tady všechny jeho papíry.“ Předal mi tašku a sáhl do auta.

Nevím, co ten pes dělal, ale taška se tak zmítala a nadskakovala, až jsem ji skoro pustila na zem. Musela jsem ji obejmout pažemi, aby mi nevypadla.

„Tady jsou všechny záznamy o očkování,“ řekl právník a podal tátovi obálku z konopného papíru. Mluvil čím dál rychleji, jako závodní kůň zvyšující rychlost, když uvidí cílovou čáru. „Je po kastraci, umí chodit na záchod ven, tady jsou nějaké granule, vodítko, hodně štěstí, rád jsem vás poznal –“

„Počkat, počkat,“ vyhrkl táta, zatímco se snažil udržet věci, které mu právník postupně předával. „Nikdy jsme psa neměli – nejsme na to zařízení – je to tak –“

„No, paní Schonbergová vám ho odkázala,“ prohlásil právník. „Dělejte si s ním, co chcete, ale než učiníte nějaké rozhodnutí, radím vám, abyste počkali na čtení závěti. Uvidíme se ve čtvrtek v mé kanceláři.“ Začal chvatně couvat, pokývl hlavou a lehce se uklonil. Než táta stačil něco říct, právník naskočil zpátky do auta a odjel.

V tu chvíli jsem si všimla, že jsem promočená na kůži. Izák úplně zapomněl nad námi držet deštník. Poskakoval kolem a snažil se nakouknout do psí tašky.

„AÚÚÚÚÚÚÚÚ,“ zavyl opět pes.

„Proboha,“ řekla máma. „Henry, co budeme dělat?“

„Asi ho vezmeme k nám domů,“ odpověděl táta. „Pojďte, ať nezmokneme ještě víc. Podíváme se na něj v autě.“

Všichni jsme se rozběhli k našemu autu. Pořád jsem v náruči držela tašku se psem. Síťovaný bok byl vyboulený nahoru a já viděla, jak se pes mele uvnitř a dívá se na mě.

Možná bych měla něco vysvětlit. Psi mi nevadí. Ne-zbožňuju je, ale nevadí mi. Teta Miriam má malého, tlustého pekiňáka Desperada, kterého s sebou vozí, když slavíme Den díkůvzdání. Desperado je asi nejvyrovnanější tvor na světě. Jakmile k nám přijede, odkolíbá se k pohovce. Je moc malý a tlustý, než aby na ni sám vyskočil, a tak tam stojí a čeká, až ho teta Miriam zvedne a položí na polštář. A pak zbytek večera prospí. Vážně, v životě jsem ho neslyšela vydat jediný zvuk. Když ho teta zapomene dát

na pohovku, Desperado stojí třeba hodinu na stejném místě a čeká, až si na něj vzpomene.

A tak jsem usoudila, že psi nejsou žádný zázrak. Heidi Tylerová, která se mnou chodí do třídy, o psech mluví prakticky nonstop. Miluje je a strašně po nějakém touží, ale její rodiče jsou proti, protože mají pro psa moc načančaný dům. To je pravda. Asi před dvěma lety jsem tam byla na oslavě (Na oslavy moc nechodím, protože obvykle mám hodinu klavíru, zkoušku sboru nebo tak něco – vždycky dávám přednost hudbě. Počítám s tím, že jednou budu slavná a pak budu mít spoustu času chodit na večírky.). Myslím, že Heidi pozvala všechny holky ze čtvrté třídy, protože to chtěla její máma. Jejich dům je vždy perfektně uklizený. Většina nábytku je bílá a všude jsou vystavené stovky malých skleněných nebo porcelánových drobností. *Je* pro psa moc načančaný.

Vlastně je moc načančaný i pro Heidi. Nejsem si jistá, jak se dostává od hlavních dveří do svého pokoje, aniž by něco ušpinila nebo rozbila.

Moje máma si myslí, že být moc pořádný je známka toho, že nejste kreativní. Tvrdí, že její neuklizená kancelář je známkou aktivního mozku. Ale její nepořádek nezahrnuje domácí mazlíčky. Máma nikdy žádného domácího mazlíčka neměla. Před několika lety táta navrhl, že bychom si mohli pořídit psa. Měl totiž psa v dětství, kdysi dávno. Ale

máma prohlásila, že by se o něj musela starat, a Izák a já jsme neprojevíli moc nadšení, a tak o tom přestal mluvit.

Já mám zlatou ryбку, která se jmenuje Andulka. To je vtípek, který mi v první třídě, když jsem ji dostala, připadal legrační. Když řeknu lidem její jméno teď, až tak vtipně to nezní, ale já si stejně nezvu kamarády moc často, takže to přijde na přetřes jen málokdy. Krmím ji a jednou týdně ji čistím akvárium a Andulka si jen tak pluje sem a tam a tváří se znuděně. Myslela jsem si, že takoví jsou všichni domácí mazlíčci.

Dokud jsem nepoznala tohohle psa.

Všichni jsme nasedli do auta a setřásli ze sebe dešťové kapky. Tašku jsem položila na sedadlo mezi sebe a Izáka. Vyždímala jsem si copy, takže z nich kapala voda. Déšť bušil do střechy a čelního skla. Znělo to, jako by venku cvičila bicí sekce orchestru, zejména když se k tomu přidal hrom: *BUM, BUUUUUUUUM!*

Máma si načechrala vlasy a otřela brýle, potom se otočila a podívala se na zadní sedadlo. „Proboha,“ řekla. „Myslím, že bychom ho měli pustit ven a seznámit se s ním. Henry, má ten pes nějaké jméno?“

Táta otevřel obálku a zamžoural na papíry uvnitř. „Tady se píše, že je to fenka,“ řekl. „A jmenuje se Trubka.“

„Trubka?“ opakovala jsem s pokrčeným nosem. Trubky nejsou můj oblíbený nástroj. Bývají moc hlasité a drzé.

Mám ráda příjemné, tiché nástroje, jako je harfa, klavír a flétna. „To je divné jméno pro psa,“ prohlásila jsem, „Navíc pro holku. Já bych ji pojmenovala Pikola nebo Viola.“

„Třeba zbožňuje Milese Davise,“ poznamenal táta.

„Kdo to je?“ zeptal se Izák.

Táta se chytil za srdce. „Co se dneska ve škole ty naše děti učí?“ zeptal se mámy tragickým tónem.

„To je džezový hudebník, trumpetista,“ vysvětlila jsem Izákovi a můj mladší bratr okamžitě ztratil zájem. Ten žádné hudební geny nezdědil. To je jenom jeden z mnoha důvodů, proč si myslím, že ho naši našli na zápraží nebo tak něco. V žádném případě nemůžeme být příbuzní. Nikdy jsem se nemohla chovat tak hlučně a nesnesitelně jako on.

„Tak ji vyndej z tašky,“ řekla máma. Táta se otočil dozadu a oči mu zářily nedočkavostí. Ve skutečnosti vypadal nadšeně.

Vzala jsem za zip v horní části tašky a pomalu jsem ji začala rozepínat. V otvoru se okamžitě objevil lesklý černý čenich. Trubka se vrtěla a dobývala ven, jako by si myslela, že tou maličkou škvírou dokáže protáhnout celé tělo, pokud se bude dost snažit. Rozepnula jsem zip až do konce a vrchní část tašky se odklopila.

V tu chvíli z tašky vyletěla chlupatá bomba. Než bys řekl švec, na šaty mi skočila hnědo-bílá šmouha a snažila se mi vyšplhat na ramena. Její packy se mi zachytily ve

vlasech a strhly mi jednu mašli. Když mi fenka začala velkým, růžovým, překvapivě drsným jazykem olizovat obličej, hlasitě jsem vyjekla.

„Už teď tě zbožňuje!“ prohlásil táta, protože evidentně nechápal rozdíl mezi „zbožňuje“ a „zadupává do sedadla“.

Měla jsem plné ruce práce s tím, abych si rukama chránila obličej, takže jsem neodpověděla. Trubka se mi pacami opírala o ramena, strkala čenich do všech škvírek, které objevila, a všemožně se snažila překonat hradbu mých rukou, aby mi mohla znovu olíznout obličej. Zmítala se tak divoce, až jsem měla dojem, že spadne na zem.

„Podívejte, jak vrtí ocasem,“ upozornil nás táta. Natáhl se přes opěradlo, aby ji poškrábal po hlavě. Trubka se mu vrhla po ruce, a jak se k ní natáhla, začala mi dráčky do stehna. Uši jí plandaly kolem hlavy a začala legračně kňučet.

„Co to je?“ zeptal se Izák. „Co je to za zvuk?“

„Tímhle způsobem tě zdraví,“ vysvětlil táta. Dovolil Trubce, aby mu očichala ruku, díky čemuž zůstala v klidu natolik dlouho, abychom si ji mohli prohlédnout.

Trubka byla větší než pekiňák tety Miriam, ale moc velká nebyla. Měla dlouhé bílé nohy s velkými bílými pacami na konci, které připomínaly marshmallowy. Hlava, uši a záda s černou skvrnkou uprostřed byly světle hnědé jako violoncello nebo nové housle. Její dlouhý rovný ocas

měl přímo na konci bílý flíček a od místa uprostřed čela se jí mezi hnědýma očima a nad celým čenichem táhl bílý trojúhelník. Hrudník a spodní část břicha měla také bílé. Její uši byly dlouhé, plandavé a hladké. Vypadaly stejně hebcce jako moje sametové šaty.

„Je krásná,“ prohlásila máma, jako by hledala, co hezkého by řekla.

„Samozřejmě, že je hezká. Trubka je fenka bígla,“ prohodil táta. „Ahoj, Trubko. Jak se máš, malá?“ Poškrábal ji za plandajícima ušima a ona začala v tu chvíli vrtět ocasem, jako by byl na motor.

„Fenka bígla?“ opakovala jsem. „Myslela jsem, že bígl je Snoopy v *Charliem Brownovi*.

„To je,“ souhlasil táta.

„Ale ten je černobílý,“ namítla jsem. „Nevypadá jako Trubka, možná až na ty uši.“

„Budeš to muset probrat s animátory,“ zavtipkoval táta. „Podívej, jak mi olizuje ruce. Chutnám jako kuře, Trubko?“ Fenka zavrtěla ocasem a podívala se na něj velkýma něžnýma očima.

Máma se tvářila ustaraně. „Hlavně se do ní nezamiluj, Henry,“ varovala ho. „Musíme si o tom promluvit.“

„Dobře,“ řekl táta s povzdechem. Naposledy Trubku poškrábal za ušima, pak se otočil zpátky a nastartoval. „Teď ji odvezeme domů a zítra vymyslíme, co dál.“